

tænkelse ved Offentligheden. Men ganske anderledes vil det gaa med Rigsraadet; der vil dette Hensyn ikke gjøre sig gjeldende, thi det vil komme til at bestaa af Mænd, hvem Erfaringen har lært, at den nævnte Omstændighed ikke længere indeholder nogen fornuftig Grund til at vægre sig for at tage Ordet (J. M. Hansen: Der vil Ingen af dem komme der). Ja, hvem der vil komme eller ikke komme, er nu heller ikke afgjort; imidlertid har jeg dog hørt af en Mand, der med megen Omhu har sat sig ind i dette Forhold, at der her fra denne Deel af Rigsdagen vil komme 7 Medlemmer ind i Rigsraadet (Tscherning: Jeg har regnet een fejl); ja saa kommer der dog idetmindste 6, saa ere dog disse idetmindste ikke uvante til Offentligheden, og dernæst maa man dog erindre, at den Censur, hvormed her er Tale, ikke er nogen Valgbarheds-censur, der er dog Ingen, der kan sige, hvem der skal vælges (Latter). Ja mine Herrer, det skulle De ikke lee af, thi de maae heller ikke troe, at jeg paa nogen mulig Maade vil have det opfattet som Noget, der ofte vil indtræde, det behøver ikke at være Tilfældet, men man skal kun ikke saa aldeles bestemt sige, at der Ingen vil komme. Men selv om der Ingen kommer, saa anseer jeg det dog ingenlunde for beviist, at den Forsamling, der bliver dannet, ikke vil Offentligheden, idetmindste maa man glæde sig ved, at medens man ellers savner Initiativet og desuden lægger en saa stor Vægt paa Offentligheden, er der givet denne Forsamling fri Haand til at indføre den, thi der staaer jo i § 39 af Udkastet, at Rigsraadet selv bestemmer, hvorledes dets Forhandlinger skulle bringes til almindelig Kundskab (Grundtvig: Ja, kun udgive en trykt Beretning). Naar den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 2den Valgkreds (Grundtvig) her selv saamange Gange har viist, hvilken Mobsætning der er imellem det døde Bogstav og det levende Ord, saa vil han dog vel allermindst drage i Tvivl, at det levende Ord er en Offentlighed, og han vil allermindst sige, at der heri ligger Nødvendigheden af, at det skal være et trykt og dødt Bogstav (Grundtvig: Hemmeligt er ikke Offentligt). Ja, man kalde det, hvad man vil, saa er det vistnok, at hvad der udtales i et offent-

ligt holdt Møde, at det kommer til offentlig Kundskab. — Men Hovedpunktet, sige flere af de ærede Herrer, ligger ikke i disse Mangler ved den foreliggende Forfatning — dem kunde man finde sig i — men det, som gjør, at man slet ikke kan gaae ind paa den, uden idetmindste at stille Betingelser for sit Ja, det er Valgrets-censur. Men, mine Herrer! vi ere jo dog Alle enige om, at vi med Hensyn til Udkastet til en saadan Forfatning ikke kunne fastholde Alt, hvad vi i og for sig ansee for at være det Dusselige; det kan dog siden den 28de Januar 1852 virkelig ikke have været skjult for Noget, at, naar Rigsdagen gik ind paa en Fællesforfatnings Tilblivelse, saa kunde man ikke ligefrem, umiddelbart, til den overføre fra Danmarks Riges Grundlov alle de Paragrapher, der maatte udsøndres af den for Kongeriget's særlige Anliggender gjeldende Grundlov, og man kan da heller ikke troe, at man er besteden i sine Fordringer, naar man, som en æret Rigsdagsmand gjorde igaar, siger, at man meget hellere vilde have lutter blanke Rubriker, naar der blot var Een, som sagde, at Forfatningen skulde være virkelig fri og grundet paa den almindelige Valgret, thi han vilde dog vist ikke have, at Rubrikerne skulde forblive blanke, men tvertimod, at der i dem skulde indskydes alt det, som nu savnes. At den danske Grundlov ikke kan overføres paa Fællesforfatningen, er nu, som sagt, aldeles utvivlsomt, og man behøver slet ikke her at tale frem og tilbage om, at man er Under af den frie Valgret eller ikke. Jeg troer, at Enhver, der indtager en Plads her, vel maa vogte sig for at kaste Brag paa den Valglov, fra hvilken han selv er udgaaet, men jeg troer ogsaa, at man dog ligesuldt er berettiget til at sige, at det System om den frie Valgret endnu intetsteds har faaet Erfaringens fulde Vidnesbyrd for, at det sikrer en heldbringende Udvikling (Grundtvig: Ja, det andet endnu mindre!).

Formanden: Jeg maa bede om, at der ikke finder saa hyppige Afbrydelse Sted.

Ballentin: Dernæst maa man huske paa, at her jo ikke kan være Tale om, at vi nu